

U srijedu, 30. rujna 2015. u 18:00 sati u Galeriji u Nerežišćima održati će se jedinstvena javna tribina s predstavljanjem knjige pod nazivom HUDA JAMA * STROGO ČUVANA TAJNA...
{gallery}jt{/gallery}

Tek što je u svibnju 1945. godine službeno završio 2. svjetski rat, a veliki se broj pripadnika poražene hrvatske vojske, zajedno s civilnim izbjeglicama te ostacima drugih vojski utaborio na blajburškom polju u Austriji, započela je agonija koja je hrvatskoj javnosti poznata pod nazivom Križni put. Umjesto humanitarne zaštite od osvetnički nastrojenih jugoslavenskih partizana, britanske vojne vlasti u Koruškoj, suprotno međunarodnom pravu, donose sramotnu odluku kojom je zapravo potpisana smrtna presuda za stotine tisuća ratnih zarobljenika.

Još u vrijeme formiranja nepreglednih kolona posve obespravljenih ljudi, dalo se naslutiti što ih sve čeka na dugom putu bez povratka. Jedan od brojnih putova završio je u Hudoj Jami, malom mjestu u Sloveniji nadomak Laškog. Na samom rubu mjesta u obližnjoj šumici nalazi se istoimeni rudnik u čijem je sklopu rudarsko okno nazvano po svetoj Barbari. Sve do 1990. godine bilo je po život opasno propitkivati tajnu zazidanog Barbarinog rova. Mještani i danas zbog toga žive u velikom strahu. Zahvaljujući istraživačkim naporima, ponajprije Romana Leljaka, javnost je za Hudu Jamu saznala 2009. godine i ostala zaprepaštena jezivim prizorima s mumificiranim posmrtnim ostacima u pokretu, a koji samo donekle dočaravaju okrutnu smrt ne samo vojnika nego i civila, među kojima su i žene i djeca.

Nije to bila samo pola stoljeća strogo čuvana tajna, ona je to i danas i to punih 70 godina od završetka 2. svjetskog rata. Ideološki sljedbenici jugoslavenskog totalitarnog komunističkog poretka o tome ne žele govoriti i grčevito se bore da to i nadalje ostane stroga tajna. Iako su već

donesene razne međunarodne, državne, društvene, političke i etičke osude takve pojave, taj zločin i to zlo još uvijek nisu ni približno u javnosti osviješteni, pa će tako u povijesti jednom ostati zabilježena i sramotna činjenica da slovenske i hrvatske državne vlasti ni danas, u 21. stoljeću, ne znaju što učiniti s tolikim posmrtnim ostacima i kako se prema njima odnositi, prije svega ljudski, a onda i civilizacijski.